

BIJENKOMST VAN BEHEERDERS, ECONOMEN EN HUN ASSISTENTEN TE PARIJS, OP 28 FEBRUARI EN 1 MAART.

Als ik me niet vergis was dit onze elfde bijeenkomst. De trend is dat we steeds meer van een losse federatie gaan in de richting van nauwere samenwerking, – het woord dat ik zou willen gebruiken is *onderlinge afhankelijkheid*, wat gemakkelijk gezegd is, maar veel moeilijker in de praktijk te brengen!

Dit gevoel van onderlinge afhankelijkheid is in de loop der jaren gegroeid. Financiën of geld is natuurlijk een gevoelig onderwerp en ik sta versteld van de geest van samenwerking tijdens deze bijeenkomsten. Een van de vruchten van onze ontmoetingen was de presentatie van het document 'Stepping Stones'. Dit maakte deel uit van een proces dat vorig jaar leidde tot het document over financiën voor het Kapittel.

Samenwerken is urgenter in deze tijden van forse krimp. Het is moeilijker om een leger in ruste te leiden dan een leger in de aanval! Maar een dergelijk beheer is van vitaal belang; anders, ontstaat er een financiële chaos. Concreet is de belangrijkste verandering die we zien dat onze financiën steeds vaker worden beheerd door onze competente lekencollega's. Dit werk zal uiteraard gedaan worden onder het gezag van geprofeste, canonieke Maristen. ***We hebben de plicht om met hen onze 'Maristengeest' te delen, met name onze traditie en onze waarden.***

De manier waarop tijdens deze bijeenkomsten uitdrukking werd gegeven aan gemeenschapszin van de 8 units in de provincie heeft me vaak zeer ontroerd en geïnspireerd. Het ging echt om het *'wij'*, niet om het *'ik'*, en daarvoor ik ben dankbaar.

*Jimmy McElroy, s.m.
Provinciaal econoom*

GROETEN UIT DUBLIN!

Medebroeders, op dit moment is Kevin, onze provinciaal, in onze gedachten en gebeden. De operatie van 26 februari jl. is goed verlopen, maar hij gaat nu een lange periode van herstel tegemoet.

Ondertussen gaat het werk van de Provincie door en zal ik proberen u tussentijds zo goed mogelijk van dienst te zijn.

Op 28 februari en 1 maart jongstleden hadden we in Parijs de jaarlijkse bijeenkomst van Beheerders en Economen. Het was de eerste fysieke bijeenkomst sinds Covid en ik wil iedereen bedanken die heeft deelgenomen, vooral Jimmy McElroy, Odile de Villenaut en François Chauvet voor hun gastvrijheid en hun assistentie.

Declan Marmion, S.M.

GEBEDSINTENTIE:

Voor de slachtoffers van seksueel misbruik.

In de geest van paus Franciscus bidden we voor al degenen die hebben geleden door het gedrag van leden van de kerk; mogen ze binnen de Kerk zelf een concreet antwoord vinden op hun pijn en lijden.

Maristenmissie in Noorwegen

In 1924 vroeg de bisschop van Oslo aan de Nederlandse Maristen, wier seminarie de naam droeg van de patroon van

Noorwegen, "Sint Olav", om missionarissen voor zijn bisdom. Pater. Jacques Mangers (uit Luxemburg) was de eerste die er in 1925 naar toe reisde. Slechts een paar jaar later, in 1932, werd hij bisschop en bleef 32 jaar in functie. Hij werd gevolgd door 7 Nederlandse en 4 Ierse medebroeders, die in verschillende parochies in het hele land werkten. Vanaf 1932 was de parochie Stabekk, ten westen van Oslo, het centrum van de Maristenactiviteiten.

In 1960 bouwden de Maristen er een nieuwe kerk, en bleven tot 2013 verantwoordelijk voor de parochie. Ze waren ook betrokken bij het pastoraat voor Engelstaligen en het jeugdwerk. In de jaren tachtig verhuisde de gemeenschap naar Stavanger, het centrum van de olie-industrie in het westen. Sinds 2001 is de gemeenschap gevestigd in Strømmen, ten oosten van Oslo. Vandaag zijn we betrokken bij jeugd- en parochiewerk en retraitewerk, in samenwerking met de St. Joseph Sisters. De katholieke kerk in Noorwegen is de afgelopen decennia snel gegroeid als gevolg van immigratie. Het is een jonge en internationale gemeenschap met alle zegeningen en uitdagingen die zo'n situatie met zich meebrengt. We beschouwen het als een voorrecht dat we hier al Maristen dienstbaar mogen zijn.

Andreas Rupprecht, s.m.

Een Ierse missionaris in Noorwegen

Rory Mulligan schrijft: Sinds 1969 werk ik in Noorwegen samen met priesters uit Nederland, Duitsland, Frankrijk, Vietnam, Polen en Congo. Noorwegen is gesecculariseerd, maar ongeveer 2/3 van de bevolking identificeert zich nog steeds als luthers christen. Er hangt nog steeds argwaan in de lucht ten aanzien van Rome en de Jezuïeten, en de recente schandalen in de kerk. Er zijn minder dan 200.000 katholieken, minder dan 4% van de bevolking, maar het jeugdwerk is van het allergrootste belang geweest om de kinderen van bekeerlingen, immigranten en vluchtelingen in contact te brengen met de kerk. Dit heeft bijgedragen tot een groot aantal roeping tot het priesterschap en het religieuze leven.

Mijn eigen roeping was uitgekristalliseerd in mijn tienerjaren tijdens mijn verblijf in het Maristenretraitehuis in het noorden van Dublin. Retraïtewerk was het werk waar ik van droomde, afgezien van een groeiende nieuwsgierigheid naar Noorwegen en naar wat de Maristen daar deden. Noorse vrienden voedden het vage vermoeden dat de kerk veel baat zou hebben bij meer van de Noorse waarden van een eenvoudige levensstijl, gelijkheid en eerlijkheid in het openbare leven, terwijl Noorwegen zou kunnen profiteren van iets meer van de "joie de vivre" die zo evident is in katholieke culturen en, zoals ik later ontdekte, van de rijkdom, de warmte en de inclusiviteit van religieuze symbolen.

Hoewel Maristen al sinds 1925 in Noorwegen zijn, waren we tot voor kort voorzichtig met het spreken over Maria. Maar nu de stemming is veranderd, kunnen we erop wijzen hoe de spiritualiteit van de Maristen volkomen evangelisch is. Sommige bevriende Lutherse priesters zijn zelfs enthousiast over Craig Larkin's "A Certain Way". De Noorse uitgave ervan dient als handboek voor leken-Maristen. Deze kleine groep had 12 deelnemers aan de jaarlijkse retraite, tegenover 5 in voorgaande jaren.

Met mijn 83 jaar ben ik dankbaar dat ik elke maand in een of twee zondagsmissen kan voorgaan, 6-8 retraites per jaar mee kan leiden en beschikbaar kan zijn voor geestelijke begeleiding. Ik ben al even dankbaar voor mijn twee confraters die al het sneeuwschuiven, grasmaaien en boodschappen doen op zich nemen. Ze verdragen zelfs mijn kookkunst!

Straatgesprekken in Hull

Ongeveer 10 jaar geleden zat ik in Sheffield op de stoep bij de McDonald's te praten met een man die daar zat te bedelen. Het was niet gepland, maar uiteindelijk liep het erop uit dat we een maaltijd deelden. Er gingen nieuwe horizons voor me open en nu heb ik in Hull vijf of zes van zulke gesprekken per maand. Paus Franciscus heeft benadrukt: *mensen kunnen niet anoniem blijven, alsof ze onzichtbaar zijn.* Ik leerde hoezeer mensen, die zo vaak worden genegeerd, het waarderen om gewoon als mens te worden aangesproken. Na verloop van tijd had ik de moed om de stelregel van de Alpha cursus in praktijk te brengen "probeer te bidden". Als ik aanbied om voor hen te bidden, vraag ik of ze ook voor mij willen bidden. Meestal zijn ze verbaasd maar ook opgetogen en vragen me waarom - ik zeg soms dat ik een priester ben.

Als ik een relatie met de persoon kan opbouwen of zijn naam leer kennen, voel ik me in staat om hem meer te geven dan een paar munten. Een jongeman slaapt in het park tegenover ons huis omdat zijn vriendin hem eruit had geschopt en hij nergens anders heen kon. Toen ik een andere jongeman vroeg voor mij te bidden, stond hij tot mijn verbazing onmiddellijk op, hief zijn armen op en bad met geïntenseerde stem. Hij is duidelijk een evangelisch christen. Hoewel het geen formeel werk is, beschouw ik mijn bescheiden inspanningen graag als een Maristenapostolaat.

Gerard Burns, s.m.